



Arrest

nr. 264 685 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59 – 61 / b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, geboren te Esfahan op X.

Op 29 mei 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hij werd op 10 december 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van de wettelijke samenwoning met T.E., zus van de verzoekende partij, geregistreerd op 4 oktober 2018. Deze wettelijke samenwoning werd stopgezet aan de hand van een verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning door beiden omwille van onderlinge overeenstemming, ondertekend op 18 maart 2021.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juli 2021 een beslissing houdende de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 29.05.2019 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 10.12.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg T. E. (RRN: ...), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon te zijn stopgezet sedert 18.03.2021.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.03.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.03.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Verklaring betrokkene dd. 30.03.2021*
- Verklaring ex-partner van betrokkene dd. 02.04.2021*
- Verklaring T. D. K. dd. 12.04.2021*
- Verklaring M.*
- Vliegticket dd. 25.08.2015*
- Instagramberichten*
- Attesten van hoofdverblijfplaats (met en zonder historiek)*
- Attest van gezinssamenstelling dd. 07.03.2021*
- Attest van wettelijke samenwoning dd. 07.03.2021*
- Geboorteakte van betrokkene*
- Verklaring huisarts*
- Aansluitingsformulier CM + SEPA Mandaat ledenbijdrage + mail CM*
- Betalingsberichten + bewijzen betaling Vlaamse Zorgpremie 2018 – 2021*
- Verklaring boekhouder van het bedrijf van betrokkene m.b.t. de aandeelhouders, het kapitaal, de activa en de passiva van het bedrijf (NV A.-I.)*
- Kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen*
- Public search KBO A.-I. dd. 03.03.2021*
- Bewijs aandelenoverdracht A.-I.*
- Uittreksels Staatsblad m.b.t. A.-I.*
- Verzekeringsbewijs motorrijtuig*
- Rijbewijs*
- Kentekenbewijs*
- Bankgegevens*
- Attest van inburgering dd. 16.07.2018*
- Taalcertificaten Nederlands*
- Mail private taallessen gericht aan mevrouw B. dd. 12.01.20216*

- Inschrijvingsformulier taallessen Frans (2016) + uitnodiging groeps cursus
- Gelijkvormigheidsattest buitenlands diploma
- Attest niet-ten-lasten OCMW Zaventem dd. 29.03.2021
- Loonbrieven juli 2020 t.e.m. maart 2021
- Volledig uittreksel KBO A.-I.
- Loopbaanattest L. dd. 16.04.2021
- Foto's van betrokkene met zijn ex-partner
- Facturen en tickets van diverse aankopen van goederen en diensten
- Attest verstrekte zorgen
- Aanslagbiljet aanvullende verkeersbelasting
- Berichtengeschiedenis tussen betrokkene en zijn ex-partner (periode 05.06.2017 tot 28.03.2021)
- Facebookgesprekken tussen betrokkene en zijn ex-partner (periode 17.10.2015 tot 25.08.2017)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1e lid, 1) tot 4° betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 04.10.2018. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. De wettelijke samenwoning werd in onderling akkoord stopgezet op 18.03.2021. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan een tewerkgesteld te zijn als gedelegeerd bestuurder van de vennootschap waarvan hij aandeelhouder is en hij zodoende ook niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de bepalingen van artikel 42quater, §4 van de wet.

Wat de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf:

De duur van betrokkenes legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 29.05.2019 (bijlage 19ter dewelke tot het verblijfsrecht heeft geleid). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Betrokkene verklaarde een eerste keer binengekomen te zijn in België in 2015 en vervolgens zou hij opnieuw ingereisd zijn alhier op 02.02.2018 (cf. inlichtingenbulletin dd. 14.02.2018). Voorafgaandelijk aan huidig verblijfsrecht werden sinds 2017 ook verscheidene aanvragen ingediend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of uit meerdere verblijfsaanvragen die niet tot een positief resultaat hebben geleid. Betrokkene verblijft dus iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk verblijft (en volgens betrokkenes verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; zo'n 4 jaar voorafgaand illegaal verblijf) wat, gezien zijn leeftijd (heden 32 jaar) een relatief korte periode is. Betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht. Bijgevolg vormt de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene:

Betrokkene is thans tewerkgesteld als bedrijfsleider van zijn eigen vennootschap en is nooit ten laste geweest van het OCMW. Als bewijs voert hij tal van stukken aan (verklaring boekhouder, uittreksels KBO en staatsblad, bewijs van de overdracht van de aandelen, een loopbaanattest van L.). Het is zonder meer positief dat betrokkene actief is in het bedrijfsleven en op die wijze bijdraagt aan de

Belgische economie. Echter, het hebben van een inkomstenbron is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene de mogelijkheid heeft gekregen zich onbeperkt op de Belgische arbeidsmarkt te begeven omwille van zijn gezinshereniging met een Belgische, waardoor hij is vrijgesteld van de plicht om een arbeidskaart of beroepskaart te bezitten. De economische situatie getuigt aldus niet van een dermate integratie dat ze de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene in de weg staat.

Wat betreft de leeftijd van betrokkene:

Betrokkene is thans 32 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Hij behoort tot de arbeidsactieve bevolking en is jong genoeg om elders zijn leven terug op te bouwen. Betrokkene voert zelf ook geen elementen aan waaruit blijkt dat zijn leeftijd zich verzet tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene:

Betrokkene legt een attest van zijn huisarts voor waaruit blijkt dat hij in goede gezondheid verkeert. Er kan dan ook worden aangenomen dat zijn gezondheidstoestand geen beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene:

Betrokkene was van 04.10.2018 tot 18.03.2021 wettelijk samenwonend met de referentiepersoon. Sinds 28.05.2021 wonen beiden ook feitelijk gescheiden. Beide betrokkenen geven in hun verklaring aan dat de relatie is beëindigd. Mijnheer stelt dat uiteen gaan de enige optie was. Mevrouw zegt dat de relatie is stukgelopen. Er is dan ook geen sprake meer van enige relatie tussen beiden. Dat betrokkene een zeer uitgebreid dossier met Facebook- en andere berichten voorlegt alsook foto's en Instagramposts doet hieraan geen afbreuk. Voor zover deze elementen in rekening dienen te worden genomen, getuigen zij slechts van een relatie dat ooit is geweest, maar thans niet meer actueel is. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde gezinssamenstelling en de attesten van hoofdverblijfplaats. Deze tonen enkel aan dat er ooit tussen betrokkene en zijn ex-partner een relatie geweest is. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen en maakt in de aangevoerde stukken ook geen gewag van andere beschermenswaardige gezinsbanden dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. In het verleden diende betrokkene aanvragen gezinshereniging aan in functie van zijn neef, R. D. M. (RR: ...) van Nederlandse nationaliteit. Het is echter duidelijk dat betrokkene niet tot zijn kerngezin behoort. Bovendien, kan deze loutere familieband zeker geen beletsel vormen bij het nemen van huidige beslissing gelet dhr. R. D. afgeschreven werd naar het buitenland en dus zelf opnieuw niet langer in België verblijft.

Wat betreft de sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk:

Uit de verklaringen van derden die betrokkene heeft aangereikt, is duidelijk dat hij tijdens zijn verblijf in België een kennissenkring en sociale contacten heeft opgebouwd. Eén en ander is echter het logische gevolg van zijn verblijf in België. Los van het gesolliciteerd karakter van die verklaringen toont betrokkene niet aan hoe deze sociale contacten en kennissen zouden moeten bewijzen dat hij op een diepgaande wijze geïntegreerd is in het Belgische samenleven. Bovendien betekent de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene niet dat hij deze kennissen en contacten zou verliezen. Via moderne communicatiemiddelen kan zelfs op grote afstand relatief makkelijk contact worden gehouden met personen eender waar ter wereld. Betrokkene toont aan dat hij het inburgeringstraject heeft gevolgd en dat hij zowel Franse als Nederlandse taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de voorgelegde facturen en tickets betreft, kan gesteld worden dat de aankoop van materiële zaken of diensten niet als een sociale of culturele integratie kunnen worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Dat betrokkene door

het voorleggen van zijn bankkaartgegevens tracht aan te tonen dat hij diegene is die aankopen werkelijk heeft verricht, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dat aan betrokkene medische zorgen werden verstrekt, is evenmin een bewijs van integratie. Het spreekt voor zich dat betrokkene medische advies inwint of de nodige zorgen wenst te verkrijgen wanneer zijn gezondheid dat vergt.

Vervolgens legt betrokkene bewijzen voor dat hij is aangesloten bij een ziekenfonds, dat hij de Vlaamse Zorgpremie betaalt, dat hij verzekerd is het kader van de verplichte verzekering burgerlijke aansprakelijkheid voor motorrijtuigen, dat hij onderworpen is aan de Vlaamse verkeersbelasting, dat hij een rijbewijs heeft en een kentekenbewijs voor zijn wagen. In deze wordt opgemerkt dat deze elementen geenszins wijzen op een diepgewortelde integratie in het Belgische sociale en culturele leven. Alle stukken verwijzen naar wettelijke, decretale of reglementaire plichten dewelke worden opgelegd aan eenieder die in België is ingeschreven ongeacht diens nationaliteit. Het niet voldoen aan die plichten zou kunnen leiden tot administratieve of strafrechtelijke boetes. Het is dan ook niet meer dan normaal dat betrokkene zich aan deze plichten houdt, maar dat betekent daarom nog niet dat deze elementen als een vorm van integratie dienen beschouwd te worden dat het een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Verder, wat het bezit van een wagen en rijbewijs betreft, dit is niet aan de Rijksgrens van België gebonden.

Betrokkene legt een gelijkvormigheidsattest van zijn buitenlands diploma voor. Wellicht tracht hij hiermee aan te tonen dat hij bereid is om zijn in het buitenland verworven kennis in te zetten in België. Afgaande op de door betrokkene voorgelegde stukken en de elementen van het administratief dossier is het echter niet duidelijk hoe betrokkene wenst aan te tonen dat zulks bijdraagt aan zijn integratie. Het attest verhoogt zonder meer zijn kansen op de arbeidsmarkt, maar zoals reeds eerder gesteld, is het hebben van een job op zich geen afdoende bewijs van integratie. Bovendien kan hij met zijn diploma ook ongetwijfeld in het land van herkomst terecht of elders alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Wat betreft zijn bindingen met het land van oorsprong:

Betrokkene geeft zelf in zijn verklaring aan dat zijn ouders nog in Iran wonen, dat hij met hun telefonisch contact houdt en dat hij de bedoeling heeft om maximaal één maal per jaar naar Iran te reizen. Zulks toont enerzijds aan dat betrokkene nog over familiale banden beschikt, anderzijds dat hij voldoende voeling heeft met Iran om er nog naartoe te willen reizen, al was het maar om de familiale banden aan te houden. Betrokkene heeft er bovendien gestudeerd (cf. gelijkvormigheidsattest) en heeft er 27 van zijn levensjaren geleefd. Uit de gesprekken tussen betrokkene en zijn ex-partner en de Instagramposts, alsook gelet op het gegeven dat hij nog contacten onderhoudt met het land van herkomst/zijn ouders is het bovendien redelijk te stellen dat betrokkene ook nog de taal machtig is. Het is aldus niet onredelijk te stellen dat de bindingen van betrokkene met Iran van die aard zouden zijn dat ze een tegenindicatie vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het eerste en derde middel blijkt dat verzoeker erop wijst dat de stukken, opgesomd op de eerste pagina van de bestreden beslissing, ontbreken in het administratief dossier. Verder voert verzoeker de schending aan van "artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel."

In de synthesememorie licht de verzoekende partij het derde middel als volgt toe:

"Herhaling van het middel.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met Iran.

De elementen waarvan sprake in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Volgens artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van

onder meer zijn privéleven. Vandaar dat bij toepassing van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Sedert de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad dd. 17 februari 2011 (RvV nr. 56.201 en nr. 56.202) wordt er in de eerste plaats onderzocht of er sprake is van een gezinsleven alsook een privéleven. Dit is een feitenkwestie.

Ook de Raad van State bevestigt in zijn beschikking van 4 januari 2019, nr. 13.120, en zijn arrest van 18 april 2019, nr. 244.246, dat verweerder de verplichting heeft niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven van verzoeker ambtshalve te onderzoeken.

Voor een vreemdeling die sedert geruime tijd in een land verblijft, moet sowieso het recht op bescherming van het privéleven onderzocht worden (EHRM 24 juni 2014, nr. 32493/08, Ukaj/Zwitserland; 9 april 2019, 1.M./Zwitserland).

Hierna worden de elementen vermeld door verweerder, besproken alsook de overige elementen die van belang zijn voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Duur van het verblijf van verzoeker in België

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, verblijft verzoeker in België sinds 2015. Sindsdien heeft hij slechts eenmaal België verlaten, namelijk in 2020, voor een kort bezoek aan Iran.

Het inlichtingenbulletin heeft verweerder nagelaten over te maken aan verzoeker zodat deze noch uw Raad kan nagaan welke informatie het bevat.

Verweerders' redenering is overigens contradictorisch. Verweerder laat uitschijnen dat verzoeker pas is toegekomen in België in 2018, terwijl hij in de volgende zin verwijst naar de aanvragen gezinshereniging sinds 2017.

Bovendien tonen de huurovereenkomst afgesloten op 1 november 2017, de vele berichten en foto's met zijn partner, de 4 aanvragen tot gezinshereniging alsook de betekeningen van de weigeringen van deze aanvragen aan verzoeker en de woonstcontroles van de politie aan dat verzoeker ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft.

Hoewel verzoeker niet beschikte over een verblijf van meer dan 3 maanden in de periode van 2015 - 2019, dient wel rekening te worden gehouden met de duurtijd van dit verblijf. Om te beginnen, of het langdurig verblijf in België plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand kwam (RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). Bovendien was verzoeker niet in onwettig verblijf, hij heeft gepoogd om zijn verblijf wettig te maken op grond van artikel 47/1 Vw. Dat nadien verzoeker een verblijf van meer dan 3 maanden verkreeg en economische en privé-contacten bleef onderhouden met de oom die gezinshereniger was in de aanvragen ingediend op grond van artikel 47/1 Vw., onderstreept de banden die hij heeft met die oom.

Aldus is verzoeker onafgebroken aanwezig in België gedurende zes jaar.

Verder verliest verweerder uit het oog dat de 6 jaar verblijf in België qua privéleven en integratie niet zomaar kunnen beschouwd worden als een kleine minderheid van het aantal jaren dat verzoeker ondertussen heeft geleefd. De laatste 6 jaren zijn voor een persoon qua privéleven veel belangrijker dan de eerste 6 levensjaren, of een gelijkaardige andere periode van de jeugd doorgebracht in Iran. M.a.w. verweerder kan niet zomaar stellen dat het verblijf doorgebracht minder dan een vijfde is in het leven van verzoeker, en dat hij in Iran makkelijk daar een privé- en beroepsleven kan uitoefenen. Overigens beweert verweerder, zonder dit aan te tonen, dat verzoeker in Iran een gelijkaardige beroepsactiviteit kan uitoefenen als in België, terwijl de regels van het regime daar toch erg verschillend zijn.

Leeftijd en gezondheidstoestand

Volgens verweerder is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Iran en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

*Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.
Economische situatie*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verweerder niet betwist dat verzoeker tewerkgesteld is als bedrijfsleider van zijn eigen vennootschap.

Verzoeker, zijn broer, de heer S. B. (geboren op 21.03.1987 te Esfahan (Iran), DVZ (...), met de Iraanse nationaliteit, wonende te 1930 Zaventem, (...) 2, en hun oom, de heer M. R. D., zijn bestuurders van de vennootschap A.-I., met ondernemingsnummer (...), hetgeen blijkt uit het administratief dossier. De vennootschap heeft onder andere de volgende activiteiten: de ontwikkeling van residentiële en niet-residentiële bouwprojecten, verhuur en exploitatie van sociale woningen, residentieel en niet-residentieel onroerend goed en terreinen, etc.

Tegelijkertijd met de bestreden beslissing van verzoeker, nam verweerder ten aanzien van de broer van verzoeker eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bestreden beslissingen hebben tot gevolg de liquidatie van de Belgische vennootschap. Nu reeds, een maand na de beëindiging van hun recht op verblijf, ervaart de vennootschap diverse hindernissen. De broers zijn immers in de onmogelijkheid om de vennootschap verder te besturen, dit terwijl zij instaan voor het dagelijks bestuur. Hun oom kan deze taken niet op zich nemen daar hij in het buitenland verblijft. De openstaande opdrachten kunnen en/of mogen de broers niet meer uitvoeren omdat ze niet meer wettig in België verblijven. Dit wordt bevestigd door de boekhouder van verzoeker en zijn broer in een schrijven van 29 juli 2021.

Het is juist dat de oom afgeschreven werd uit België, maar dat is niet terzake, hij verblijft meer in Nederland dan in België en nog meer in derde landen, maar kan als Unieburger makkelijk België binnen komen en doet dat dan ook. Maar dat hij geen verblijf van meer dan 3 maanden meer heeft, maakt het onmogelijk om bepaalde officiële handelingen te stellen in verband met het bedrijf, ook al is hij bestuurder.

Het zou een verlies zijn voor de Belgische samenleving en een schending van het privéleven van verzoeker, zoals vervat in artikel 8 EVRM, indien de vennootschap failliet gaat. Momenteel is het een bloeiende vennootschap, die winst maakt, met een positieve balans en een maatschappelijk kapitaal van ongeveer 3.5 miljoen EUR. Daarenboven zorgde de rendabele vennootschap voor de inkomstenbron van drie gezinnen, namelijk verzoeker en zijn Belgische partner, verzoekers' broer en zijn Belgische partner en hun oom.

De vele documenten voorgelegd door verzoeker, vermeld in de bestreden beslissing, tonen wel degelijk diens integratie in België aan. Verweerder minimaliseert verzoekers' economische situatie in België. Om een vennootschap succesvol te leiden in België, zijn bepaalde competenties noodzakelijk, zoals de kennis van het Nederlands en het Frans, hetgeen verzoeker beide vloeiend spreekt, begrijpt, leest en schrijft. Verzoeker spreekt de 2 voornaamste landstalen in België, wat van een aantal inwoners van zijn gemeente, die zelfs Belg zijn, niet kan gezegd worden. Hij is dus meer geïntegreerd dan een aantal Zaventemse Belgen. Daarnaast onderhoudt hij vele professionele contacten met Belgen, zoals met de boekhouder, de bankier, de notaris, de verkopers of kopers van de onroerende goederen, de huurders van woningen en sociale woningen, enzovoort.

Verweerder vermeldt foutief de richtlijn 2003/38/EG van de Raad van 13 mei 2003 tot wijziging van Richtlijn 78/660/EEG met betrekking tot in euro uitgedrukte bedragen, terwijl hij waarschijnlijk wenst te verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EU van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Verweerder schendt aldus artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet juncto 8 EVRM alsook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Familieleven

Hoewel verweerder vaststelt dat de oom van verzoeker niet behoort tot diens kerngezin, ziet hij over het hoofd dat verzoeker en zijn oom een zeer nauwe band hebben. Ze zijn immers niet alleen familie maar ook businesspartners.

Contacten met familieleden die niet onder het begrip gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen, kunnen volgens vaste rechtspraak van de Raad elementen van privéleven uitmaken.

Indien verweerder een voldoende nauwkeurig onderzoek had gedaan m.b.t. het privéleven van verzoeker, wat hij niet gedaan heeft, en wat de Raad niet in de plaats van verweerder kan doen, dan had hij vastgesteld dat verzoeker ook zeer frequente contacten heeft met een tante, die in de buurt woont. Ook dat maakt deel uit van het privéleven van verzoeker.

Sociale en culturele integratie

Merkwaardig genoeg laat verweerder uitschijnen dat de diepgewortelde integratie van verzoeker niet is aangetoond, hoewel hij van 2017 tot en met 2021 een relatie gehad heeft met een Belg. Het samenleven met een Belg en de dagelijkse interactie met een Belg, zorgen logischerwijs voor een sociale en culturele integratie.

Het is volstrekt onterecht van verweerder om de diverse verklaringen van vrienden en kennissen van verzoeker als gesolliciteerd te bestempelen, nu verzoeker deze verklaringen heeft afgegeven op verzoek van verweerder (in die zin RvS 4 mei 2017, nr. 238.102; RvV 12 april 2016, nr. 165.555).

Contact houden via communicatiemiddelen met vrienden en kennissen kan bezwaarlijk vergeleken worden met het persoonlijke contact tussen twee individuen. De situatie van verzoeker, namelijk de beëindiging van zijn recht op verblijf, moet onderscheiden worden van een tijdelijke scheiding tussen twee individuen.

Opnieuw minimaliseert verweerder hetgeen verzoeker bereikt heeft in België, zoals het behalen van een inburgeringsattest, certificaten van de Nederlandse én de Franse taal en een rijbewijs.

Verzoeker heeft inderdaad verzocht dat zijn buitenlands diploma erkend wordt in België met de bedoeling zijn skills aan te wenden in zijn job ten voordele van de Belgische economie. In tegenstelling tot wat verweerder opwerpt, draagt dit gelijkvormigheidsattest dus bij aan verzoekers' integratie in België.

Verzoeker is nooit in aanmerking gekomen met de politie en justitie. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Antwoord van verweerder en repliek

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, heeft verzoeker niet opgeworpen dat hij niet zou zijn gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing. Integendeel, verzoeker heeft een heel dossier aan stukken overgemaakt aan verweerder.

Wat betreft de duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, houdt verweerder geen rekening met de rechtspraak zoals hierboven aangehaald.

Vervolgens citeert hij op bladzijde 10 van de nota met opmerkingen de bestreden beslissing aangaande de economische activiteiten van verzoeker in België.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, dient hij niet alleen rekening te houden met de draagwijdte van artikel 8 EVRM bij een verwijderingsmaatregel maar ook bij een beslissing tot beëindiging van verblijf en bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (RvS 17 mei 2018, nrs. 241.520, 241.521 en 241.534). Artikel 8 EVRM houdt immers zowel een negatieve als een positieve verplichting in. Bijgevolg is het niet voldoende dat verweerder verzoeker niet verwijderd, maar moet verweerder ook positieve maatregelen nemen zodat deze rechten zonder hindernis kunnen uitgeoefend worden (EHRM 16 juni 2005, Syssoyeva e.a. / Letland, § 104, T.Vreemd. 2005, 392).

Vervolgens negeert verweerder de Straatsburgse rechtspraak én socio-economische banden. Artikel 8 EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en

te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 7 februari 2002, Mikulic/Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, RvV 2004-05, 1036; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; RvV 3 december 2015, nr. 157.635).

De argumentatie in de nota met opmerkingen maakt overigens een a posteriori-motivering uit, waarmee geen rekening kan gehouden worden.”

Verzoeker houdt in essentie voor dat hij voldoende elementen heeft aangebracht die aantonen dat de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met Iran tot gevolg hebben dat geen einde van het verblijf zich opdringt. Hij meent dat niet afdoende rekening is gehouden met artikel 42quater, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en betwist de verschillende motieven dienaangaande, waaronder de duur van zijn verblijf in België, zijn economische situatie en tewerkstelling, zijn diepgewortelde integratie en sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan bindingen met het herkomstland en zijn familieleven.

Hij meent onder meer dat niet afdoende rekening is gehouden met de elementen, vervat in artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, en dat de door hem aangehaalde stukken en elementen aantonen dat deze een einde van zijn verblijf in de weg staan.

2.2. De verwerende partij betwist de grieven van de verzoekende partij en stelt in de nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 42quater, §1, 1ste lid, 4° en §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet ; - de materiële motiveringsplicht,

9/14

- het zorgvuldigheidsbeginsel ; - artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10.12.2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dit op grond van zijn duurzame relatie met een Belgische onderdane. Evenwel diende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te worden vastgesteld dat de verklaring wettelijke samenwoning reeds op 18.03.2021 beëindigd werd, zodat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 02.07.2021 terecht overwogen dat mogelijks toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij op geheel zorgvuldige wijze werd uitgenodigd om haar individuele situatie nader toe te lichten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de voorgelegde documenten op gedegen wijze heeft beoordeeld. Tevens werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris op zorgvuldige wijze nagegaan of de verzoekende partij desgevallend in aanmerking kon komen voor één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de voorgelegde documenten, alsook met de andere elementen dewelke blijken uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel geoordeeld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden beëindigd.

In een eerste onderdeel van het derde middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het onafgebroken verblijf gedurende 6 jaar in België.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is op zeer deugdelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij slechts sedert 10.12.2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat de verzoekende partij voordien pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, maakt niet dat met dit verblijf rekening moet worden gehouden, nu dit verblijf grotendeels illegaal was, en het ook niet duidelijk is hoelang de verzoekende partij in België verbleef tussen 2015 en 2019.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar zijn vennootschap die zij samen bestuurt met zijn broer en oom, merkt verweerder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing immers blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening werd gehouden met de economische activiteiten van de verzoekende partij in België.

Betrokkene is thans tewerkgesteld als bedrijfsleider van zijn eigen vennootschap en is nooit ten laste geweest van het OCMW. Als bewijs voert hij tal van stukken aan (verklaring boekhouder, uittreksels KBO en staatsblad, bewijs van de overdracht van de aandelen, een loopbaanattest van Liantis). Het is zonder meer positief dat betrokkene actief is in het bedrijfsleven en op die wijze bijdraagt aan de Belgische economie. Echter, het hebben van een inkomstenbron is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene de mogelijkheid heeft gekregen zich onbepaald op de Belgische arbeidsmarkt te begeven omwille van zijn gezinshereniging met een Belgische, waardoor hij is vrijgesteld van de plicht om een arbeidskaart of beroepskaart te bezitten. De economische situatie getuigt aldus niet van een dermate integratie dat ze de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene in de weg staat.

Uit voormelde omstandige motivering blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening is gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in het Rijk, waarbij ook wordt beaamd dat dit zeker een positief element is in het dossier van de verzoekende partij, doch waarbij vervolgens op zeer deugdelijke gronden wordt overwogen waarom de tewerkstelling an sich allerm minst volstaat om verder tot verblijf te worden toegelaten.

In een volgend onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij nog een schending aan van artikel 8 EVRM, om de reden dat hij een zeer sterke band zou hebben met zijn oom.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, merkt verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij van oordeel is dat zij ingevolge de bestreden beslissing het Belgische grondgebied dient te verlaten, kan niet anders worden vastgesteld dan dat de bestreden beslissing als dusdanig geen scheiding van de verzoekende partij met zijn familie, dan wel met haar sociale netwerk tot gevolg zal hebben.

Door louter te verwijzen naar algemeen-theoretische beschouwingen aangaande artikel 8 EVRM, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissing in concreto een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou hebben.

De verzoekende partij dient bovendien zelf het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar zijn sociale integratie in het Rijk, dient te worden benadrukt dat loutere sociale en/of zakelijke relaties in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

Zie ook:

“Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar langdurig illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. (...) De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).” (RvV nr. 225.442 dd. 30.08.2019)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft bijgebracht betreffende haar gebeurlijke sterke sociale binding in België. Het loutere feit dat de verzoekende partij een bepaald sociaal leven heeft opgebouwd in België, volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van beschermenswaardige relaties in het Rijk.

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de relatie tussen een vreemdeling en een referentiepersoon wordt beëindigd.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is kennelijk van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot zijn privéleven. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zeer deugdelijke gronden is vastgesteld dat de verzoekende partij als volwassen man in staat moet worden geacht in het land van herkomst een nieuwe start te nemen, rekening houdend met de resterende banden met het land van herkomst in vergelijking met de beperkte duur dat de verzoekende partij in België heeft verbleven.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens sociale relaties, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook op gedegen wijze is vastgesteld.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In een laatste onderdeel van het derde middel voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is in de Belgische samenleving. De verzoekende partij verwijst hierbij naar het behalen van een inburgeringsattest, certificaten van de Nederlandse én de Franse taal en een rijbewijs. Ook stelt hij dat hij nooit in aanraking is gekomen met politie en justitie.

Verweerder repliceert dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening heeft gehouden met de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij in het Rijk, als volgt:

“Uit de verklaringen van derden die betrokkene heeft aangereikt, is duidelijk dat hij tijdens zijn verblijf in België een kennissenkring en sociale contacten heeft opgebouwd. Eén en ander is echter het logische gevolg van zijn verblijf in België. Los van het gesolliciteerd karakter van die verklaringen toont betrokkene niet aan hoe deze sociale contacten en kennissen zouden moeten bewijzen dat hij op een diepgaande wijze geïntegreerd is in het Belgische samenleven. Bovendien betekent de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene niet dat hij deze kennissen en contacten zou verliezen. Via moderne communicatiemiddelen kan zelfs op grote afstand relatief makkelijk contact worden gehouden met personen eender waar ter wereld. Betrokkene toont aan dat hij het inburgeringstraject heeft gevolgd en dat hij zowel Franse als Nederlandse taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen

functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft uitdrukkelijk beaamd dat kan worden aangenomen dat een sociaal leven en een kennissenkring werden uitgebouwd in België.

Eén en ander wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel afgewogen t.o.v. de vaststelling dat de verzoekende partij gedurende 27 jaar in het land van herkomst heeft verbleven, waarbij het relatief beperkte verblijf in België aldus niet opweegt tegen het langdurig verblijf in het land van herkomst.

Allerminst kennelijk onredelijk werd in dit kader geoordeeld dat moet worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds verbondenheid voelt met haar land van herkomst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Op pagina 1 van de bestreden beslissing wordt verwezen naar volgende stukken:

- Verklaring betrokkene dd. 30.03.2021
- Verklaring ex-partner van betrokkene dd. 02.04.2021
- Verklaring T. D. K. dd. 12.04.2021
- Verklaring M.
- Vliegticket dd. 25.08.2015
- Instagramberichten
- Attesten van hoofdverblijfplaats (met en zonder historiek)
- Attest van gezinssamenstelling dd. 07.03.2021
- Attest van wettelijke samenwoning dd. 07.03.2021
- Geboorteakte van betrokkene
- Verklaring huisarts
- Aansluitingsformulier CM + SEPA Mandaat ledenbijdrage + mail CM
- Betalingsberichten + bewijzen betaling Vlaamse Zorgpremie 2018 – 2021
- Verklaring boekhouder van het bedrijf van betrokkene m.b.t. de aandeelhouders, het kapitaal, de activa en de passiva van het bedrijf (NV A.-I.)
- Kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen
- Public search KBO A.-I. dd. 03.03.2021
- Bewijs aandelenoverdracht A.-I.
- Uittreksels Staatsblad m.b.t. A.-I.
- Verzekeringsbewijs motorrijtuig
- Rijbewijs
- Kentekenbewijs
- Bankgegevens
- Attest van inburgering dd. 16.07.2018
- Taalcertificaten Nederlands
- Mail private taallessen gericht aan mevrouw B. dd. 12.01.20216
- Inschrijvingsformulier taallessen Frans (2016) + uitnodiging groepscursus”

De eerste drie vermelde stukken kunnen niet terug gevonden worden in het administratief dossier. Ook de verklaring van de huisarts en de verklaring van de boekhouder van het bedrijf dat verzoeker heeft, ontbreekt. Het bewijs van de aandelenoverdracht en de uittreksels uit het staatsblad “public search KBO A.I.” van 3 maart 2021 ontbreken. Van sommige stukken, opgesomd op de eerste pagina van de bestreden beslissing, is het niet duidelijk of deze voorhanden zijn, gelet op het gebrek aan datering en inventarisatie van de stukken.

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan de grieven van de verzoekende partij niet controleren, bij gebreke aan een volledig administratief dossier, bevattende de stukken die de verzoekende partij heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad herinnert eraan dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 22 december 2006 de verwerende partij verplicht een administratief dossier neer te leggen, dat geïnventariseerd is. Het inventariseren van het administratief dossier is geen loutere formaliteit, maar strekt ertoe, naast het toelaten documenten snel terug te vinden en het bieden van een chronologisch overzicht van de zaak, garanties te bieden op het vlak van volledigheid en integriteit van het dossier.

Bijgevolg kan niet nagegaan worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissingen onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

2.4. Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de advocaat van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

2.5. Het betoog van de verwerende partij doet aan de vaststelling onder punt 2.3. geen afbreuk.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN